

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2528/2022
26.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Маринковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство здравља Републике Србије из Београда, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд – Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2107/22 од 24.05.2022. године, у седници већа одржаној 26.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2107/22 од 24.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2107/22 од 24.05.2022. године и пресуда Основног суда у Врању П1 665/21 од 24.02.2022. године, тако што се обавезује тужена да исплати тужилци на име потраживања које има према Здравственом центру Врање по решењу Основног суда у Врању Ии 3211/17 од 06.06.2017. године, износ од 53.726,39 динара, са законском затезном каматом од 06.07.2016. године до исплате на име главног дуга и износ од 7.350,00 динара, на име трошкова извршног поступка насталих пред Основним судом у Врању у предмету ИИ 3211/17.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да исплати тужилци на име трошкова парничног поступка износ од 105.822,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2107/22 од 24.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 665/21 од 24.02.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да исплати тужилци на име потраживања које има према Здравственом центру Врање по решењу Основног суда у Врању Ии 3211/17 од 06.06.2017. године, износ од 53.726,39 динара, са законском затезном каматом од

06.07.2016. године, до исплате, на име главног дуга и износ од 7.350,00 динара на име трошкова извршног поступка насталих пред Основним судом у Врању у предмету ИИ 3211/17 (став први изреке првостепене пресуде) и обавезана тужила да исплати туженој на име трошкова парничног поступка износ од 19.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке првостепене пресуде).

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене матријалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле ради уједначавања судске праксе због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП Врховни суд је оценио да ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу у Здравственом центру Врање који јој као послодавац није исплатио зараду за јун 2016. године. После тога, тужила је поднела предлог за извршење на основу кога је донето решење о извршењу Ии 3211/17 од 06.06.2017. године Основног суда у Врању, којим је одређено извршење на новчаним средствима извршног дужника Здравственог центра Врање. Донето решење о извршењу спроводи јавни извршитељ Станко Филиповић по предмету Ии 1300/17. Решење о извршењу и закључак јавног извршитеља о спровођењу извршења по достављању Народној банци Србије, Организацији за принудну наплату, није спроведено у року од 15 дана. Дана 12.08.2019. године, извршни поверилац је преко пуномоћника обратио јавном извршитељу са захтевом за промену средстава и предмета извршења, али о наведеном предлогу није одлучивано, нити су после друге радње предузимане. Тужила наведено потраживање према извршном дужнику није намирила. Током поступка је утврђено да је рачун Здравственог центра Врање на дан 14.04.2021. године у блокади 1810 дана. Вештачењем од стране вештака финансијске струке утврђено је да се Здравствени центар Врање финансира из различитих извора прихода и то претежно из уступљених јавних прихода, односно из средстава добијених од Републичког фонда за здравствено осигурање, Филијала у Врању за 2018. године РФЗО – 96,60%, буџет РС – 1,28%, остали извори 2,12% у 2019. години – РФЗО 21,77%, буџет РС 6,96%, остали извори 1,27% и у 2020. године РФЗО 97,86%, буџет РС – 0,94%, остали извори 1,21%. Тужила тужбом у овој парници тражи да се обавезе тужена да исплати на основу главног дуга износ од 53.726,39 динара и трошкове поступка у износу од 7.350,00 динара, како је то утврђено правоснажним и извршним решењем Основног суда у Врању ИИ 3211/17 од 06.06.2017. године, по основу одговорности оснивача за обавезе Здравственог центра Врање, а у складу са прописаном обавезом из одредби члана 14. Закона о стечају, јер се

тужиљин послодавац налази у блокади, а спада у правне субјекте према којима се не може спровести поступак стечаја, јер се финансира из буџета Републике Србије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови за примену одредбе члана 14. Закона о стечају јер тужила покренула поступак извршења против послодавца чији је оснивач тужени који поступак је још увек у току а при том нису испуњена сва расположива средства из решења прописана Законом о извршењу и обезбеђењу.

Врховни суд сматра да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права због чега је преиначио другостепену и првостепену пресуду и усвојио као основан тужбени захтев.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о стечају, поред осталог, прописано је да се стечајни поступак не спроводи ни према правним лицима чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а која се искључиво или претежно финансирају кроз уступљене јавне приходе или из републичког буџета, односно буџета аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Према ставу 3. наведене одредбе, за обавезе правног лица над којим се у складу са ставом 1. тог члана не спроводи стечајни поступак, солидарно одговарају њихови оснивачи.

Према томе, како тужила своје новчано потраживање није могла да наплати, јер је извршни дужник на дан 14.04.2021. године у блокади 1810 дана и над њим се не може спровести поступак стечаја, тужена солидарно одговара за дугове извршног дужника чији је оснивач и који се претежно финансира кроз уступање јавних прихода из Републичког фонда за здравствено осигурање. Када се наступањем трајне неспособности за сервисирање својих финансијских обавеза правног лица чији је оснивач Република Србија створе материјално-правни услови за отварање стечаја, какав је овде случај са тужилиним послодавцем, тужена одговара солидарно са тим правним лицем. С тога је погрешан закључак другостепеног суда да би до испуњености услова за солидарну одговорност оснивача дошло тек у ситуацији ако запослени у извршном поступку не би могао да наплати своја потраживања, односно уколико наступи један од разлога прописаних одредбом члана 129. став 1. тачка 46. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“ бр. 104/09 ... 83/14).

Неоснован је приговор тужене о застарелости потраживања тужиле са позивом на члан 196. Закона о раду. Одредбом члана 196. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење) прописано да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од 3 године од дана настанка обавезе. Одредбом члана 388. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78 ... „Службени гласник РС“ број 18/20) је прописано да се застаревање прекида подизањем тужбе и сваком другом повериочевом радњом предузетом против дужника пред судом или другим надлежним органом, у циљу утврђивања, обезбеђења или остварења потраживања. Како се у конкретном случају потраживање тужиле односи на обрачун зараде за јун 2016. године и како је подношењем предлога за извршење 30.05.2018. године Основном суду у Врању против свог послодавца, са којим тужена солидарно одговара као његов суоснивач сходно члану 14. став 3. Закона о стечају, то је неоснован приговор тужене о застарелости потраживања истакнутог тужбом у овој парници, поднетом дана 14.04.2021. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је успела у овом поступку и на основу члана 165. став 2. у вези члана 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП туженој припадају тражени и опредељени трошкови поступка и то на име састава тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 9.000,00 динара, заступања од стране пуномоћника из реда адвоката на два одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, заступања на једном неодржаном рочишту износ од 6.000,00 динара, трошкова вештачења у износу од 7.000,00 динара, састава жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара, таксе на тужбу, провстепену пресуду, жалбе и другостепену пресуду износ од по 4.050,00 динара и на име таксе на ревизију и пресуду по ревизији у износу од 8.100,00 динара, све у укупном износу од 105.822,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Тарифног броја 1. став 1. тачка 2. Таксене тарифе из Закона о судским таксама. Тужилји на трошкове поступка досуђена и законска затезне камата применом члана 277. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 165. став 2. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић